

nu forlanges paa dette Aars Finanslov. Men jeg har i Bemærkningerne til Lovforslaget dog tillige udtalt, at jeg ikke mener, at der nu paa nogen Maade skulde tages nogen bindende Bestemmelse, der kunde forpligte Staten til at optage Opgaven i det meget store Omfang, som der i Kommissionen, i alt Fald i en Del af den, har været udtalt Sympatier for. Jeg mener derfor heller ikke, at Fremtiden let vil kunne bringe et saa usforholdsmæssigt finansielt Resultat ud af denne Gren af Omforgen for de abnorme, som det ærede Medlem fremstillede, idet jeg for det første maa mene, at det for Fremtiden som nu maa være en Betingelse for Statens Virksomhed, for den finansielle Støtte af Sagen, at ogsaa Kommunerne støtte den. Og dernæst er jeg ligeledes enig i den Betragtning, at det kun er de usforuende og tillige kun de, som selv ville det, der skulle ind paa Statens Abnormanstalter. Man maa altsaa fra det store Antal, som er til Stede, drage adskillige, før man naar til det Tal, hvis Optagelse paa Anstalten der kan og bør være Tale om. Jeg tror ikke, at man her paa dette Omraade let eller overhovedet skal gaa til noget, som kan kaldes Tvang til Optagelse paa Anstalten, og jeg mener at der er en stor Gruppe af de aandsbøge, som heldigst og bedst forsyrges ved ikke at anbringes i Anstalter, men i Familier, og atter mange andre, som Familien vil sætte Pris paa at beholde og ikke ønske anbragte i Anstalter. Jeg mener derfor, at man ikke behøver at regne med saa store Tal, som Kommissionen til Dels har gjort. Men i alt Fald er det, mener jeg, en Sag, som ikke skal løses nu, og hvis der nogen Sinde bliver Tale om en Udvidelse, jeg vil ikke sige ud over de nuværende Summer, men ud over Rammerne for, hvad man hidtil har gjort, saa maa den sættes i Forhold til, hvad Staten til den Tid evner. Det bliver derfor i strengeste Forstand en Fremtidsopgave, som vi ikke behøve at beskæftige os med i Djeblifket, som heller ikke dette Lovforslag giver Anledning til at beskæftige sig med, og som derfor heller ikke behøver at affrætte fra at gaa ind paa Lovforslaget. Thi det er, som den sidste ærede Taler bemærkede, væsentlig Djemedet med dette Lovforslag ikke at bringe et virkelig stort Fremstridt med Hensyn til Forsorgen for de aandsbøge — og jeg skal gerne indrømme, at Forslagets Titel er noget for vid, men at undgaa et Tilbagestridt, det enorme Tilbagestridt, som det vilde være, hvis de Kællerste Anstalter forsvandt; vi vilde derved mere end halvere, hvad Staten hidtil har gjort paa dette Omraade. Det

er det nærmeste Djemed at undgaa dette Tilbagestridt, det nærmeste Djemed at bringe disse Anstalter paa en fast Fod, saaledes at de blive uafhængige af en enkelt Persons Liv. Men det er ganske vist — og det har jeg i Bemærkningerne til Lovforslaget heller ikke lagt Dølgmaal paa — at nogle videre finansielle Konsekvenser vil der om ikke straks, saa snart blive Tale om. Thi jeg har fremhævet i Bemærkningerne og fremhævede ogsaa ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at der er visse ydre Mangler ved de Kællerste Anstalter, som trænge til Afhjælpning. Som den ærede første Taler meget rigtig bemærkede, findes Skolehjemmet og Forsorgshjemmet i Lejede, uheldige Lokaler, som ikke ere indrettede derpaa oprindelig og derfor frembyde mange mislige Sider, og jeg har meget stærkt fremhævet i Bemærkningerne, at i Længden vil Ministeriet ikke kunne paatage sig Ansvaret hverken for at drive det som Statsanstalt eller for at støtte et Hjem, saaledes som det nu er, drevet som Privatanstalt, naar det frembyder Misligheder, som i et givet Øjeblik kunne føre til en Katastrofe. Men det var ogsaa derfor og med dette for Øje, at jeg i forrige Samling stillede Undringsforslag til Finanslovens 2den Behandling i det andet Ting angaaende en Sum til at begynde Opbyggelsen i Vejle af et Hjem, nærmest et Skolehjem altsaa, for de aandsbøge. Foruden dette Hensyn til, at der derved kunde staves Plads for dem, man helst vilde have ud fra det bestaaende Skolehjem i de Kællerste Anstalter, altsaa af disse uadvortes Grunde, jeg har antydet, var der tillige det Hensyn for mig, at jeg var aldeles enig i, hvad for øvrigt ogsaa hele Kommissionen har udtalt, at det er bedst ikke at samle, ikke at koncentrere disse Anstalter i Kjøbenhavn, som slet ikke frembyder særlig gunstige Betingelser for dem, men tværtimod mange Misligheder. Endelig fandt jeg den Gang og har senere faaet bekræftet, at Vejle netop er et godt Sted; der er et Terrain der, som vil egne sig fortræffelig. Jeg har ikke gentaget dette Forslag i Aar, fordi jeg mener, at det ikke skulde komme frem, for Nødvendigheden af at stifte et Skolehjem atter var konstateret. Ved Overtagelsen af de Kællerste Anstalter fra Statens Side blev der Mulighed for at afhjælpe nogle af de Misligheder, der ere, idet man — hvad Anstalterne ikke, saa længe de ere under privat Drift, kunne gøre — kan evaluere en Del af dem, der nu findes i Skolehjemmet, til de Anstaltspladser, som findes paa Egherødgaard, og derved i meget høj Grad lempe, stønt ingenlunde afhjælpe de Misligheder, der ere forbundne med det